

۱۶۶

و تو یکدیگر از از زمین ساز
 حاکمیت است از زمین ساز
 زمین بیست و پنج سال از زمین ساز

۱۶۵

زمین از زمین ساز آورده ام من
 زمین از زمین ساز آورده ام من
 زمین از زمین ساز آورده ام من

۱۲۶

خیاں کجی از خود و
 پیوستن کجی از خود
 کجی از خود و کجی از خود
 کجی از خود و کجی از خود

۱۲۷

کجی از خود و کجی از خود
 کجی از خود و کجی از خود
 کجی از خود و کجی از خود
 کجی از خود و کجی از خود

۱۶۶

گو کار جهان است تو را است
 این مایه بد پرده و را است
 بیگانه و زاری و غم فدا
 آینه از در غم و زاری است

۱۶۷

بسیاری از غم و زاری است
 و چرا گوید و جنبش پستی
 بوالا می پسندد و زاری
 سبزه و زاری و زاری است

۱۵۰
 قضاے زندگانی کا پتہ
 پوچھو اور اس بات کا
 پتہ پوچھو اور اس بات کا
 پتہ پوچھو اور اس بات کا
 پتہ پوچھو اور اس بات کا

۱۵۱
 میان لالہ و لعل
 زینتِ خورشید و سحر
 زینتِ خورشید و سحر
 زینتِ خورشید و سحر
 زینتِ خورشید و سحر

۱۵۲

بجان کین جان کین
 سہوے سہوے ایسے
 نزاراں شہوہ دارو جان کین
 بین گروہو کین شہوہ دارو

۱۵۳

بجوہر
 کورازاں شہوہ دارو
 کورازاں شہوہ دارو
 کورازاں شہوہ دارو

۱۵۲ و ۱۵۳ - ایک قسم کا شعر ہے اور اس میں شہوہ دارو کا ذکر ہے۔

۱۵۶

گوئی که این است
 بیاد است بگویند پندار است
 بیاد است بیاد است بیاد است
 بیاد است بیاد است بیاد است

۱۵۵

این جان را گوئی که این است
 بیاد است بیاد است بیاد است
 بیاد است بیاد است بیاد است
 بیاد است بیاد است بیاد است

۱۵۶

بیایان سبب همی از اشتهای نیست
 بیایان سبب همی از اشتهای نیست
 بیایان سبب همی از اشتهای نیست
 بیایان سبب همی از اشتهای نیست

۱۵۷

بهایم غالی از این کتاب نیست
 بهایم غالی از این کتاب نیست
 بهایم غالی از این کتاب نیست
 بهایم غالی از این کتاب نیست

۱۶۰

کجایان که در کتب تازه بر او
 در از خود را بود و پدید آمد
 از او تو می بینی از یک سو
 در او تو می بینی از یک سو

۱۶۱

بنور از بندگی و لگی بندگی
 تو گوئی روی او نیستیم من
 من اول او در کجایان
 از او تو می بینی از یک سو

۱۶۳

از تو بگویم سخن در جیب
 عیار راه از دستت برآید
 بیای از این راه از این راه
 بیای از این راه از این راه

۱۶۴

گریز از سخن در جیب
 سخن در جیب از تو بگویم
 سخن در جیب از تو بگویم
 سخن در جیب از تو بگویم

اف

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

آفکار

گلِ نختین

ہنوز ہم نفسے در چمن نمی بسیم
 بہ آبِ بچونگرم خویش را نظارہ کنم
 بہار می رسد و من گلِ نختینم
 یاسین بہانہ مگر روئے دیگرے بسیم
 نوشتہ اند پیامے یہ برگِ نکتینم
 شہیدِ جلوہ فردا و تازہ ایسیم
 دلہم بہ دوشش و نگاہم بہ عبرتِ امروز

ز تیرہ خاک دیدم قبائے گلِ بسیم
 و گرنہ آخستہ اماندہ ز پرونیسم

دُعَا

اے کہ از تھخانہ فطرت بجا مم ریختی   ز آتش صہبائے من بگرد از مینائے سرا
عشقی را سرمایہ ساز از گرمی فرماید من   شعلہ بیباک گردان خاک سینائے مرا

چوں بمرم از غبارِ من چسب رخ لاله ساز
تازہ کن دغ مرا، سوزاں لُصحرائے مرا

ہلالِ عید

نتوان چشم شوق رسید اے ہلالِ عید   از صد نگہ براہ تو واسے نہادہ اند
بر خود نظر کش از ہتی دامنِ مرنج   در سینہ تو ماہِ تھامے نہادہ اند

تسخیرِ فطرت

(۱) میلادِ آدم

نعرہ زد عشق کہ خونین جگرے پیدا شد   حسن لرزید کہ صاحبِ نظرے پیدا شد
 فطرتِ آشفقت کہ از خاکِ جہانِ محسوس   خود گرے، خود شکنے، خود نگرے پیدا شد
 خبرے رفت ز گردوں بہ شبستانِ ازل   حذرے پر دو گیاں پر وہ لے پیدا شد
 آرزو بخیر از خویش با غوشِ حیات   چشم واکر دو جہانِ دگرے پیدا شد

زندگی گفت کہ در خاک تپیدم ہمہ عمر

تا ازیں گنبد دیرینہ لے پیدا شد

(۲) انکارِ ابلیس

نورئی ناداں نیم سجدہ بآدم برم ما   او بہ بہاد است خاک من بہ شاد آدم
 می تپد از سوزِ من، خونِ رگِ کائنات   من بہ دو صر صرم، من بہ غوت سد رم

رابطہ سالمات، صنایعہ اُجھات
 سازشہ خویش را، در شکم ریز ریز
 سوزم و سانے وہم، آتش مینا گرم
 تاز غبار کہن، پیکر نو آورم
 نقش گیر روزگار، تاب تب جوہرم
 از زمین موجبہ چرخ سکون ناپذیر
 جاں بجہاں اندرم، زندگی مضمرم
 پیکر انجسم ز تو، گردش انجم زمین
 تو بہ بدن جاں وہی، شو بہ جاں من ہم
 تو بہ سکون ہر ذی، من تیش رہم
 من ز تنک یگان گدیہ نکر دم سجود
 تاہر بے دوزختم، داوریے محشرم

آدم خاکی بناد، وں نظر و کم سواد

زاود را غوشش تو پیر شود در ہم

(۳) اغولے آدم

زندگی سوز و سازا بہ ز سکون آدم

فانستہ شایین شود از تیش ز میر دام

خیز پسر و بلند، اے لعل ترم کام

کوثر و تسنیم بر و، در ز...

زشت و نکو زادہ و ہم خداوند است
 لذت کردار گیر، کام بہتہ، جوئے کام
 خیر کہ بہنامت مملکت تازہ
 چشم جہاں میں کشا، پیر تماشا حرام
 قطرہ بے مایہ، گوہر تابندہ شو
 از سر گردوں بھیت، گیر بدیر یا مقام
 تیغ و رخشندہ جان جہانے گل
 جوہر خود را نما، آئے بروں انیام
 بازوئے شاہیں کشا، خون تروان بیز
 مرگ بود با زرا، زیستن اندر گنام

تو نہ شناسی ہنوز شوق بیز و وصل

چیت حیات دوم؟ سوختن نام تمام

(۴) آدم از بہشت پیروں آمدہ می گوید

چہ خوش است زندگی را تہہ سوز و ساز کردن

دل کوہ و درشت و محسوس بہ دے گدا از کردن

ز قفس درے کشادن بہ نفاستے گلستانے

رہ آسمان نوردن بہ مستارہ راز کردن

بگدا از ہائے پنہاں، بہ نیاز ہائے پیدا
 نظرے ادا شناسے بحسبِ یوم نازِ کردن
 گہے بسز کی ندیدن بہ ہجوم لالہ زار سے
 گہے غارِ نیشِ زن راز گل امتیازِ کردن
 ہمہ سوزِ نامتسام، ہمہ دردِ آرزو ہم
 بگماں و ہم لقیس را کہ شہیدِ جستجویم
 (۵۱) صبحِ قیامت

(آدم در حضورِ باری)

از دلم فروختی شمعِ جہانِ صریح	اے کہ ز خورشید تو کو کب جاں ستیز
تیشہ من آورد از جگرِ خارہ شیر	ریخت ہنر ہائے من بجز بیک نائے آب
عقلِ کلاں کارِ من بہر جہاں روگیر	زہرہ گرفتارِ من، ماہ پرستارِ من
بستہ بادوئے من ذرہ و مہرِ ظنیر	من بہ زمین و رشدم، من بفلک بر شدم

گر چه فسوش برابر در راه صواب
از غلطم در گذر عذر گنا هم پذیر
رام نگرود در جهان تانہ فسوش خویم
خیر بکنند نی از تاز نہ کرد اسیر
تا شود از آہ گرم این بستنگیں گدا
بستن ز تار او بود مرا ناگزیر

عقل بدام آورد فطرت چالاک را
اہرین شعلہ زاد سجدہ کند خاک را

بوسے گل

حور بکنج گلشن جنت پیدا و گفت
مارا کسے ترا نسوے گردوں خیر نداد
ناید بقیہ من سحر و شام و روز و شب
عقلم رہو داس کہ بگویند مرد و زاد
گردید موج ننگت از شاخ گل مید
پایہ نچیں بسالم فردا و دی نہاد
وا کرد چشم و غنچہ شد و خندہ زد و می
محل گشت و برگ برگ شد و بر زمین فتاد

زائے نازنین کہ بند ترپائش کشادہ اند
 آہے است یادگار کہ بونام دادہ اند

نوائے وقت

خورشید بہ دامانم، انجم بہ گریبانم
 در شہر و بیابانم در کلخ و شبستانم
 در من نگرے، سپچم، در خود نگرے جانم
 من روم و در مانم، من عیش فراوانم
 من تیغ جہاں سوزم، من چشمہ حیوانم
 چنگیزی و تیموری، شستے ز غبار من
 انسان جہان او، از نقش و نگار من
 خون جگر مرداں، سامان بہار من
 من آتش سوزانم، من بوجہ و صندہ رضوانم
 آسودہ و سیارم، ایں طرف تماشاہیں
 در بادہ امروزم، کیفیت فرداہیں

پہاں بضمیر من صد عالم رعنا میں صد کوب غلطاں میں صد گنبد خضر ہیں

من کسوت انسا نم، پس اسن نیر دلم

تقدیر فسوں من تدبیر فسوں تو تو عاشق لیدائے من دشت جنوں تو

چوں روح رواں پاکم از چند و چگون تو از درون من من از درون تو

از جان تو پیدا یم در جان تو پہا نم

من ہر دو تو منزل من ربع و تو حاصل تو ساز صد آہنگے، تو گرمی این محصل

آوارہ آب گل ادریاب مقام دل گنجدہ بہ جامے میں اس قلزم بے ساعل

از موج بلند تو سر بر زوہ طوفانم

فصل بیست

(۱)

خیز که در کوه و دشت، خیمه زدایر بسیار

مست تر تخم هزار

طوطی و دراج و سار

بر طرفین جو سار

کشت گل و لاله زار

چشم تماشا بسیار

خیز که در کوه و دشت، خیمه زدایر بسیار

(۲)

خیز که در باغ و رانغ، قافله گل رسید

باد بہاراں وزید
 مرغِ نوا آفسرید
 لالہ گریباں درید
 حسن گل تازہ چسید
 عشقِ عنیم نوخرید
 خیز کہ در باغ و راغ، قافلہ گل رسید

(۳۱)

بلبگان در صغیر، صلصگان در غرورش
 خونِ تہنِ گرمِ جوش
 اے کہ نشینی خموش
 در شکنِ زمینِ ہوش
 بادہ معنی ہوش

نغمہ سرا، گل پوش
بلبلگان در صغیر، صلصلگان در غروش

(۴)

حجرہ نشینی گزار، گوشہ صحرا گزریں

بر لب جوئے نشیں

آبِ رواں را بہ ہیں

نرگس تا ز آفریں

لختِ دل فرو دیں

یوسہ ز نش بر جبین

بشہ صحرا گزریں

(۵)

ویدہ معنی کشا، اے ز عیاں بخت

لالہ کمر در کمر

نیمہ آتش پہ بر

می چکدشش پر جگر

..... شکستِ حرم

در سوسو اجڑا

ویدہ معنی کشا، اے زعیانِ نجیب

(۶)

خاکِ چین و انمود، رازِ دل کائنات

بود و نبودِ صفات

جلوہ گرہیائے ذات

آنچہ تو دانی حیات

آنچہ تو دانی حیات

بیچ نذار و ثبات
خاکِ چمن و امنود، رازِ دل کائنات

حیاتِ جاوید

گماں مبر کہ بیایاں رسید کارِ معال   ہزار بادۂ ناخوردہ در رگِ تاک است
چمنِ خوش است و بکین چو غنچہ نتوان بر   قبائے زندگیش از دم صبا چاک است
اگر ز مر حیاتِ آگہی، جوئے دگیر   دلے کہ از خلشِ خار آرزو پاک است

بجو خریدہ و محکم چو کوہسارانِ نی
چو خسِ مزی کہ ہوا تیز و شعلہ بیباک است

افکارِ انجمن

(۱)

شنیدم کو کبے با کو کبے گفت ک
سفر اندر سرشتِ ماہناوند لے ایں کارواں امنزلے نیست

(۲)

اگر انجم ہانتے کہ بود است ازس دیرینہ تاپہا، چہ سود است
گرفتار کمند روزگاریم خوشا آنکس کہ محروم وجود است

(۳)

کس ایں بارگراں را برنتابد ز بود ما بنود جاوداں بہ
فضائے شہلگو نم خوش نیاید زا وحش سستی آن خاکداں بہ

(۴)

خٹک انسان کہ جانش بقیر است   سوار را ہوار روزگار است
قبائے زندگی بر قامتش است   کہ او نو آفرین تازہ کار است

زندگی

شبے زار نالید ابر بہار   کہ این زندگی گر تیر پیہم است
درخشید برق سبک سیر و گفت   خطا کردہ، خستہ یکدم است

ندانم بہ گلشن کہ برد این خبر

سخنہا میان گل و شبہم است

مجاورہ علم و عشق

علم

نگاہم رازدارِ ہفت و چار است گرفتارِ کمندم روزگار است
 جہان سینم باین سو باز کردند (۱) مرابا آتھوئے گردوں چکار است

چکد صد نعمتہ از سازے کہ دارم

ببازار انگنم رازے کہ دارم

عشق

زافسون تو دریا شعلہ زار است ہوا آتش گذار و زہر دار است

چو با من یار بودی، نور بودی بریدی از من و نور تو نار است

بخلوت خانہ لاہوت زادی

ولیکن درِ نَخ شیطاں فتاوی

بیایں خاکداں را گلستان ساز   جهان پیر را دیگر جواں ساز
 بیایک ذرہ از دردِ دلِ گیسر   تہ گردوں بہشتِ جاوداں ساز

ز روزِ آفرینش ہمدم استیم
 ہماں یک نغمہ را زیرِ ویم استیم

سرودِ انجمن

ہستی ما نطنام ما
 مستی ما خسر ام ما
 گردشِ بے مقامِ ما
 زندگیِ دوامِ ما
 دورِ فلکِ بکامِ ما
 مے نگریم و مے رویم

جلوہ گہ شہو در

بتکہ نمود را

رزم نبود و بود را

کشاکش و جود را

عالم دیر و در اسمے نگریم و مے رویم

گرچی کارزار ہا

خامی پختہ کار ہا

تاج و سریر و دار ہا

خواری شہر یار ہا

بازی روزگار ہا اسمے نگریم و مے رویم

خواجہ ز سروری گذشت

بندہ ز چاکری گذشت

زاری و قیصری گذشت
 دورِ سکنذری گذشت
 شیوہ بت گری گذشت، مے نگریم و مے رویم
 خاکِ خموش و درخروش
 مست نہاد و سخت کوش
 گاہ بہ بزمِ ناؤ و نوش
 گاہ جنازہ بہ دوش
 میرِ جہاں و سفتہ گوش مے نگریم و مے رویم
 تو بہ طلسمِ چوں و چند
 عقل تو در کشاد و بند
 مثل غسزالہ در کمند
 زار و زبول درد مند

ماہِ نشیمنِ لبِ زائے نگریم و مے رویم

پردہ چرا؟ ظہورِ حسیّت؟

اصلِ طنّام و نورِ حسیّت؟

چشم و دل و شعورِ حسیّت؟

فطرتِ ناصبِ پورِ حسیّت؟

ایں ہمہ نزدیک و دورِ حسیّت؟ مے نگریم و مے رویم

بیش تو نزدیکِ ماکے

سالِ تو پیشِ مادے

اے بکنارِ تو یے

ساختہ بہ شبنمے

ماہِ تلاشِ عالمے، مے نگریم و مے رویم

نسیم ج

زروٹے بحر و سر کو ہسار می آیم
ولیک می نشناسم کہ از کجا نیسم

وہم بہ غمزہ طائر پیام فصل بہار
تہ نشین اوسیم یا سن ریزم

بہ سبزہ غلط ہم و بر شاخ لالہ می آیم
کہ رنگ و پوز مسامات او بر انگیزم

خمیدہ تا نشود شاخ او ز گردش سن
بہ برگ لالہ و گل نرہ نریک آویزم

چو شاعرے ز ستم شوق و فرودش آید
نفس نفس بہ نواہا کے او آہنیم

پند باز با بحب خویش

تو دانی که بازاں ز یک جو هراند
 دل شیر دارند و مشیت پراند
 بگو شیوه و پخته تدبیر باش
 جسور و غیور و کلاں گیسر باش
 میا میز با یک و تورنگ و سار
 مگر این که داری هواشے شکار
 چه قوسے نسرو مایه ترسناک
 کنز پاک منعتار خود را بخاک
 شد آن باشد پخیر پخیر خویش
 که گیرد ز صید خود آئین و کیش
 بسا شکره افتاده بر رسته خاک
 شد از صحبت دانه چنیاں هلاک
 نگه دار خود را و خورسند زی
 دلیر و درشت و تنومند زی
 تن نرم و نازک به تپه گذار
 رگ سخت چون شاخ آهوبیاد
 نصیب جہاں آنچه از خرمی است
 ز سنگینی و محنت و پرومی است
 چه خوش گفت فرزند خود را عقاب
 که یک قطره خون بهتر از لعل باد

بخت گرا چوں نیاگان خویش
 نیشمن بشاخ درختے نگیر
 کہ واریم در کوہ و صحرا بہشت
 کہ پتائے گردوں خداداد است
 ز مرغ سسرا سفلی تر بودہ است
 کہ یسنگ رفتن کند تیز جنگ
 بگوہر چو سیمرغ والاستی
 بر دم دمک راز چشم پنگ
 بہر گہائے تو خون کا فوریوں
 بخور آنچہ گیری ز نرم و درشت
 بوائیم مثل آہو و میس
 چمنیں یاد و ارم زبانان پیر
 کنا مے نگیریم در باغ و کشت
 زر وئے زمین انہ چیدان نظامت
 نجیبے کہ پابر زمین سودہ است
 پٹے شاہبازاں بساط استنگ
 تو از زرد چشمان حسراستی
 جو انے اسیلے کہ در روز جنگ
 یہ پرواز تو سطوت فوریوں
 تہ چسرخ گر وندہ کوز پشت

کا فوری در باز کی قسم کا ایک سفید رنگ شکاری پرندہ جو ترکستان کے پہاڑوں
 اور صحراؤں میں پایا جاتا ہے۔

زدست کسے طعمت خود گیسر
نکو باشن پسند نکویاں پذیر

کرم کتابی

شندیم شبے در کتب خانہ من
باوراق سینا نشمن گرفتیم
بہ پروانہ می گفت کرم کتابی
بے دیدم از نسخہ فارابی
نعمیدہ ام حکمت زندگی را
نکو گفت پروانہ نیم سوزے
کہ این نکتہ را در کتابے نیابی

تپش می کنند زندہ تیز زندگی را
تپش می دہد بال و پر زندگی را

کبر و ناز

سخن جوئے کوہِ رازِ رہِ کبر و نازِ گفت
 گستاخِ می سرائی و بیباکِ میری
 شمایانِ دو دمانِ کہستانیاں ہے
 گردنہ فستندہ غلطدہ بجاک!
 گفت آہ جو چین سخن دل شکنِ مگوئے
 ما را از مویہ تو شود تلخ روزِ گمار
 ہر سال شوخ دیدہ و آوارہ تر ز پار
 خود را مگوئے دخترِ کبرِ ابر کو ہزار
 راہِ دگر گیر و پرو سوسے مرغزار
 بر خویشتنِ مناز و ہنسالِ منی مکار

من می روم کہ در خورِ این دومانِ نیم
 تو خویش رازِ مہرِ درخشاں نگاہِ دا

لاله

آن شعله ام که صبح ازل در کنار عشق
 افروں ترم ز مهر و بهر ذره تن ز نم
 در سینه چمن چو نفس کردم آشیایاں
 سوزم ر بود و گفت یکے در برم باست
 در تنگناک شاخ بسیچ و تاب غار
 شبنم براه من گهر آبدار رخت
 بلبل ز گل شنید که سوزم ر بود اند

پیش از نمودن بیل پروانه می پیید
 گردوں شرارت خویش ز تاب من آفرید
 یک شاخ نازک از تہ خاکم چو نم شنید
 لیکن دل ستم زده من تیار میید
 تا جو سرم نه خلوت کند ز ناکت باره سید
 خندید صبح و با و صبا گردن زید
 نالید و گفت جامه مستی گراں خرید

وا کرده سحره منت خورشیدی کشم

آیا بود که باز بر انکیسترد آتشم

حکمت و شعر

بوعسلی اندر غبارِ ناقہ گم دستِ رومی پر وہ مجھ سل گرفت
 ایں فرو تر رفت و تا گوہر رسید آں بگردا بے چو خس منزل گرفت
 حق اگر سوز سے نذار و حکمت ماست
 شعر میگرد و چو سوز از دل گرفت

کرک شب تاب

یک ذرہ بے مایہ مستی و نفس اندر بخت
 شوق ایں آتد شش بخت کہ پروا کی آموخت
 پہنائے شب تاب فرو بخت

واماندہ شعاعے کہ گرہ خورد و شرر شد
 از سوز حیات است کہ کارش ہمہ زر شد
 و ار ائے نظر شد با

پروانہ بے تاب کہ ہر سو تگ و پو کرد
 بر شمع چنل سوخت کہ خود را ہمہ او کرد
 ترک من و تو کرد

یا خست کے ماہِ مہینے بکھینے
 نزدیک تر آمد ہما شائے زمینے

از چرخ برینے

یا ماہِ تنک منو کہ یک جلوہ تمام است
 ما بے کہ بر مشیت خورشید حرام است

آزاد مقام است!

اے کریمِ شب تاب مر پئے تو نور است
 پرہ از تو یک سلسلہ غیب حضور است
 آہینِ طلسمور است

در تیرہ شبان مشعلِ مرغانِ شب استی
 آں سو توجہ سوز است کہ در تاب و تب استی
 گرمِ طلب استی

بایم کہ مانند تو از خاک و میدیم
 دیدیم پدیدیم، ندیدیم پدیدیم
 چائے ز سیدیم!

سرخینِ پختہ و پود و نود و نود
 زان گم گشتہ کو، پائے پر و در
 این جیلوہ گم و در

حقیقت

عقابِ دور میں جوینہ راگفت   گناہم آنچہ می بید سراب است
 جواش داداں مرغ حق اندیش   تو می بینی و من دانم کہ آب است
 صدائے ماہی آبد از تہ بحر
 کہ چیزے هست ہم در پیچ و تاب است

عقابِ دور میں جواش داداں

مرغ حق اندیش

تو می بینی و من دانم کہ آب است

در هم و دینار من

اندک و بسیار من

دولت بیدار من

تیز ترک گام زن منزلِ مادور نیست

دلکش و زیباستی

شاهدِ رعناستی

روشِ جوراستی

غیرتِ یسلاستی

بختِ صحراستی

تیز ترک گام زن منزلِ مادور نیست

در پیشِ آفتاب

غوطه زنی در سراب

ہم بہ شبِ ماہتاب

تندروی چون شہاب

چشمِ تو نا دیدہ خواب

تیزترک گام زن منزلِ مادور نیست

لکڑا بر رواں

کشتی بے باد باں

مثلِ خضر راہِ وال

بر تو سبک ہر گراں

لختِ دلِ ساریاں

تیزترک گام زن منزلِ مادور نیست

سو تو اندر زمام

سارِ لوالہ در خرام

بے نورش و تشنگام
 پاپہ سفر صبح و شام -
 خستہ تنوی از مقام
 تیز ترک گام زن منزل مادور نیست
 شام تو اندرین
 صبح تو اندر قرن
 ریگ و رشت و وطن
 پئے تریا سن
 لے چو غزال ختن
 تیز ترک گام زن منزل مادور نیست
 مہ ز سفر یا کشید
 دیپ تر آرمید

بجج زمششرق و مید

جامد شب برورید

بادیایاں وزید

تیز ترک گام زن منسزل مادورنیت

نغمہ سن و لکنا سے

زیر و بوشن جانفر سے

واوٹیا مارا سے

فقتہ رہا سے

اے ہ عمر چہرہ سے

تیز ترک گام زن منسزل مادورنیت

قطرہ آب

مرا معنی تازہ دعاست

اگر گفتم را باز گویم رواست

یہ قطرہ باران تیرے چکید
 نخل شد چو پھنائے دریا بدید
 کہ جائے کہ دریاست من کیستم
 گراوہست حقا کہ من نیستم

ولیکن ز دریا بر آمد خروش

ز شرم تنک مائی رو مپوشش

تا شائے شام و سحر ریدہ

جس دیدہ شت و در دیدہ

بہر گگ گما سے ابدوش سحاب

بخشید و از زوایا سحاب

گہے ہمدم تشنہ کا مانِ راع
 گہے محسوم سینہ چاکانِ باغ
 گہے خفتہ درتاک و طاقت گدا
 گہے خفتہ در خاک و بے سوز و ساز
 زموج سبک سیرمن زادہ
 زمن زادہ درمن افتادہ
 بیاسائے در خلوتِ سینہ ام
 چو چو ہر درخش اندر آئینہ ام
 گہر شود را غوشش متلزم بڑی
 فروزالی ترا ز ماہ و انجسم بڑی

مجاوره مابین خدا و انسان

خدا

جهان از یک آب و گل آفریدیم تو ایران و تا آروزنگ آفریدی

هر از خاک یولا و ناب آفریدیم تو شمشیر و تیر و تفنگ آفریدی

تبر آفریدی بسال چمن را

قفس ساختی طائر نغمه زن را

انسان

تو شب آفریدی چراغ آفریدیم سفال آفریدی ایام آفریدیم

بیا باں و کسار و راغ آفریدی نم باں و گلزار و باغ آفریدیم

من آنم که ز سنگ آینه سازم

من آنم که از زهر نوشینه سازم